

16 τοπίο τ. του Λαός / 16 λεπτά τ. του Λαός
αρχαιολογική έρευνα της καλλιτεχνικής

ΕΚΗΝΙΚΟ:

Συνδικατικός όμιλος αγγλιστών πόλης. Αρχίζει να βγαίνει.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ποιητής: ακριβώς από ταπεινή μας κήρυξη ηδύτης. Φαίνεται όμως πως η έμπνευση είναι άθροισμα άπυξ. Ηλεκτρικά και βραβεία από μακάριον v' αναφέρει λίγο.

Ο αγγλιστής με το καπέτο: γράφει. Μονοκατάστημα, άρτυμα.

Βασιλέμα — και κανείς δεν έβγει από τον έρωτα, ούτε τον ναι. Μόνο τα παιδιά τον παίζουν, μάλα τον δούν, σπαταλάνε το παιχνίδι και τον ερμηνεύουν. Εκείνος χαμολάει. Κάθετα βάζει ο ' ένα ακαλόματι κι άρχίζει κλέβει ποδά κι άδυνα άγατο μαγαζάκι. Και τα παιδιά τον παίζουν, μεγάλη κι έρωτηματικά μέσα από βόδι, τον κοιλάνουν. Σήμερα θα τον μετριά παιδιά δού κι ο κόποιος. 'Α, και — αυτιά τον άβγει να μάθει σε έπος βιβλίου.

Αίφρογοι παραστατικοί: άβτος τον άφάριζε την Ιαλόμα, ο άλλος τον νήπιζε πως ήτανε άσφοδς, ένας με μάτια πυροστακιά, άβτος τον βρήκε άπ' το μαγαζάκι. Ο τούτο τρωμερός άπ' άβτος, ο γέρος με την κενταροελιά, ένας άρτυμακιστής, άβτος με την κενταροελιά, κήποιος του μάς έμιοι-τε ποδών — άρειοι άπ' την άμμο της θάλασσας και άπ' τ' άρτια τ' άβδανον. Και άπ' τα άκρηματά της άπ' τής άρειοί.

Χορός: Ένωτες, θέλια, μαζεύστες σε μια έρωτηματία κούβεν-τάλιον τα άκιά τους. Άιστερά, άντες, μάλα σε ακαλωαία μιας οκωδομής, έβτε ένα τσάρι, άνατο τσάροβι. Άλλήθια, τον τσάροβι.

Τὸ βράδι ἐπεσε ἀθύρβρα καὶ ἀνεκκλήματα

(Κοιτᾷται ἐπὶ βήθος τῆς νοκτείας.)

ἀπ' τὸ τραγῶδι.

Ὑπάρχει τῆς ἀρπύρειας αἰωνιδιότηας,

Κι ἄ, ποιά ἄλλη, ἀλήθεια, πῶς ἀπροσμέτρητη ληθάσκια

τὸ δημιουργὸς του.

καὶ σχεδὸν συγκατανεύοντας — ἅ ἔσται λίγο καὶ ἐπὶ

νησιῶς καὶ ἀλλοτρίως

κατανοώντας ἄριστα τὸ βᾶθρ μυστηρίου τῆς αἰώνιας καὶ

να δεχῶσαι ὑπάρχουσα, καταλυτικὰ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου,

θρόνου,

μὰ πάλιν ἀπ' ὅλα, ὑπέροχη ἀρετή, ἅν τὸς ἀπλόος ἀν-

τῆς ἀνταρπαρμένης,

Ἡ ἀρετὴ τῆς συγγνώμης, ἀρετὴ τῆς ὑπομονῆς, ἀρετὴ

νοκτείας

9. Οἱ δὴμασμένοι βρισκαν ἐν' αἰθήραι: νερό. Κι οἱ κωνη-
ρημένοι μιά πόρτα.

10. Κι οἱ ἀπελπισμένοι γυρίσαν τώρα τραγουδώντας σι-
γά μέσα στη νύχτα

11. Ἐσαν παρτέβενο σκοπό.

12. Που ἐνὸ μιλῶνσε γιά βάσσα, ξαλάφρανε διαο τῆς
ψυχῆς σου τὸ βάρος.

13. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ἀφὰ λῦγνου, οἱ ἀντρες μὲ τίς
χαμηλομέτες πεπομπάνικες, (γιά νὰ μὴ φαίνωνται τὰ
τυφλά τους μάτια), χτύπησαν τὴ μικρὴ ξύλινη πόρτα,
δυτικά τῆς πόλης, κοντὰ στὰ παλιὰ βυροδεψέματα.

14. Κι αὐτὸς ἀνοίξε. Καὶ τὸν ἐρωτήσαν: Πῶς λέγεσαι;
Κι ἐκείνος ἀπάντησε.

(Ἀλωπὴ ανῆστη)

15. Καὶ τ' ὄνομά του ἦταν μεγάλη, σὰν ὅποιοδῆποτε
ἀνθρώπινο ὄνομα. *ὄνομα εἰς θεοῖ*

Μιά ζωή, ἀλγθεα, μπορεῖ νὰ τελεσιώσει στη μέση, μιά
ἄλλη νὰ μὴν ἀρχίσει ποτέ.

Ἐνας ἀνθρώπος μπορεῖ νὰ πεθάνει ξαφνικά

Χωρὶς ποτέ νὰ βρεῖ τὸν ἑαυτό του πίσω ἀπὸ τόσα γε-
γονότα

καὶ τόσα θνερα. Μιά χειρονομία που κατέληξε νὰ σιο-
τώσει

μπορεῖ νὰ ξεκινήσει νὰ χαϊδέψει — παρεμβάλλονται τόσα
πράγματα

ἀνάμεσα σὲ δύο στιγμές. Τόσα ἀδιάφορα πρόσωπα γε-
μίζουν τοὺς δρόμους — τόσα χρόνια πᾶνε χαμένα!

Στις παρόδους ἔρχισε ἡ κίνηση. Οἱ μισάνυχτες πόρτες
μὲ τὴ μικρὴ ταμπέλα καρφωμένη ἀπ' ἔξω — αὐτοὶ οἱ
δημόσιοι ἀποχρεωτικοὶ ἀγῶνες

τῆς θλίψεως — ἀφενικῆς κυριαρχίας — τὰ «κορίτσια»

φορῶνε φτηνές, μπαμπακερές ρόμπες
ἢ σόφες, ἀνάογα μὲ τὴν ἐποχὴ. Καὶ μερικὲς
δὲν ἔχουν πᾶσα πάλω ἀπ' τὰ χρόνια τῆς κόρης σας, ἀ-
ξιώτικε κόρες,

ἔχτες ἀκόμα βαφτίσανε τίς κοῦρές τους, μὲ τὰ ἴδια χέφια

που ψαχουλεύουν τώρα τὰ γεννητικὰ ἔργα τῶν ἀν-
τρῶν, ἀδιάφορα,

ἔτσι ἕνας γιατρός. Λογιῶ — λογιῶ τύποι κάθονται γύ-
ρω στὲς καρέκλες ἢ περιμένουν ὄρθιοι,

ἔφηβοι, νεῦτες, μπακαλόγατοι, ἔμποροι κύριοι μὲ μαῦρα
παλτά, καὶ κάποιοι

ἐξθωρακισμένοι ἀπ' τὸ χρόνο ἢ ἀπὸ ἕνα πᾶθος

που τοὺς ἀφάνισε. Ἡ ἀτυμώφαιρα εἶναι βαρειά ἀπὸ
φτηνὴ κοιλωνία, καπνοῦς
καὶ σεξουαλικὴ ἀφθονία.

Κάθε που ἀνοίγει ἡ μεσοξία πόρτα, σὸ βᾶθος τῆς ἄλλης
κάμαρας φαίνεται τὸ κρεβάτι,
σγεδὸν ἀπείραχτο — ἡ δουλειὰ γίνεται σύντομα,

Θαα τελειώνουν γρήγορα στὸν αἰώνα μας, κι ὁ ἔρωτας
κι ἡ δόξα,
καὶ μόνο ὁ πόνος κρατᾶται ἀκόμα ἐκείνη τὴν παλιὰ πα-
τριαρχική βραδύτητα.

“Α, ναι, μὲ ποῦτο τὸ μικρὸ χλαιδὶ καὶ πάνω στὸ χομοδῆνο
τὰ κορίτσια χλαιδάδων καθε βράδι τὴς εἰσπραξέεις, καὶ
τὴ μνήμη τους
γὰ νὰ μποροῦν νὰ ζοῦν. Κι οἱ καιροὶ εἶναι τόσο δυσκοιοι,
ἔτσι ν’ ἀργίσει λίγο νὰ χαλάει τὸ σῶμα σου, δὲ σὲ ση-
κώνει πὰρ ἡ πρωτεύουσα
παρνεὶς φύσημα γὰ τὴν ἔπαρχία — τὸ σῶμα σου,
βλέπεις,

εἶναι τὸ ἐργαλεῖο τῆς δουλειᾶς σου, κι ἂν πᾶθει κάτι,
μὲ τί θὰ δουλέψεις, ὄχι, βέβαια,
μὲ τὴν ψυχὴ σου — ποῖος τὴ γυρθεὶ αὐτὴν, καὶ μάλι-
στα νὰ στὴν πληρώσει κιάλιας.
“Α, ἡ ψυχὴ σου, ὄχι, κανένα κέρδος δὲ σοῦ πρόσφερε πο-
τέ, μὰ ἴσα - ἴσα,

συγὰ σὲ ζήμιωσε, συγὰ ἡ ψυχὴ σου σὲ ζήμιωσε πολὺ.
Καὶ τὸ ἐπάρχια σὲ γερώνει γρήγορα, ἰδιαιτέρως αὐτὸ
τὸ πάχος —
ἡ καθιστική ζωή, οἱ ἀνωμαλίες στὴς ἔσω ἐκκρίσεις,
ὅπως λένε, τὸ ἀνωχολί,
ἡ ἀδωσφορία — θαα συντελοῦν. Καὶ σὲ λίγο, ξεγελασμέ-
νη ἀπ’ τὰ λίπη, μοιάζεις
σὲν ἕνας τελώριος ἀποχρωματισμένος τάρκος, ὅπου σαπίζουν
δεκάδες ἀγέννητα παιδιὰ — καίτρες, μοῦμανε ἀκόμα
κέφι γι’ ἀστεία, θε μου.

Ἄνοιξις ἡμερῶν
καὶ ἐπιπέδω σὲ τὴν

ἀπὸς μὲ τὴν
Παύλα

Πίς μου, ἀ, πῆς μου, λοιπόν, ποῦ πῆγε δὴν ἐκείνη ἡ
κνοίξη,
τὰ χωρὰ τῶν σπουριτιῶν, σγορὰ γέλια τῶν θάμων,
οἱ παρποδες σὲ γλυκὰ κόκκινα στόματα, ριζάκια μου
δουλλογιστά, ποῦ πᾶτε !

Σὺν ἕνας γυῖλος ποῦ ξεχάστηκε στὴ μέρα τὸ ἔθλινο
μαγγανιστήγαδο μακρὰ,
πᾶδι στὸ πηγᾶδι ὁ παρποὺς παίζοντας τὴν κιάρα σου,
«μακρὰ, σὲ θὰ φύγω, μάνα, στὴν ἔσωτιάν»,
ἔνα γλῶσι βασιλικὸς μὲς στὰ χοντὰ ρουθῶνια του
νὰ εὐοδιέζοι τὰ πλεῖμνια του ἀπ’ τὴς στεργές ἡμορφίς
τῆς γῆς,

ποῦλιὰ περῶσαν στὰ χλαιδά, σὲ νὰ πηγαίνανε χαρούμε-
να μὴνύματα
ἀπὸ κόσμο σὲ κόσμο. Ἄπρόσπτα, ἔσφραγμένα προῖνα
καὶ μεγᾶλα, μακρόσπτα σόφρουτα
μὲ τ’ ἄσπρα νὰ τρέμουν μακρὰ σὲν ἀνοιξίτικα μουσε-

Μένα βλέφαρα,
ἐκθαμβες ἄρες, βαρεὶς ἀπ’ ἄνο τὸ γράντο Ἄοιστο
ποῦ ἔστρεψε ὡς τὸν πόνω Ἀϊθροσι ἀβέβαιη ὄσαν τῶν
μυστικῶν τῆς ζωῆς
ποῦ διατεροῦσαν σὲ πύξη, πέρα, καὶ κάτου, καὶ κάτου,
μακρὰ,
τοὺς βραδυνοὺς ὀρίζοντας.

ποιητῆς “Ἔνα περσιεργο ἐπιστοδῖο διαβλάζαμε τελειωτὰ στὴς ἔση-
μερῖδες—

ἔπειτα ὁ
ἴσο
ἡνδρῶν
ἡνδρῶν